

Arrest

nr. 65 965 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gelet op arrest nr. 63 590 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat L. LUYTENS, van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 april 2004 het Rijk binnen en diende op 22 november 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 4 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jalander. U zou een sikh zijn. Op 15 april 2004 diende u een eerste asielaanvraag in. Wegens een verboden liefde kende u problemen. In juni 2004 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 22 november 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf aan dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag gelogen waren. U zou eigenlijk gevochten hebben met enkele rijke jongens wegens een onbetaalde taxirekening. Zij zouden u in het ziekenhuis geslagen hebben. Nadien zou u samen met enkele collega's wraak genomen hebben op een van deze jongens. Er zou een "FIR" (First Information Report) tegen u ingediend zijn. De politie zou u gezocht hebben en u zou besloten hebben om India te verlaten. Tevens merkte u op dat u in India arm was en omwille van economische redenen bent vertrokken. U zou met behulp van uw eigen paspoort een vlucht van Delhi naar Madrid hebben genomen, waarna u de bus naar België nam. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat u tijdens uw eerste asielaanvraag bewust een gelogen verhaal vertelde voor de Belgische asielinstanties (gehoorverslag CGVS p. 3). Dit blijkt o.a. uit de vaststellingen die gemaakt werden i.v.m. uw vluchtroute. Waar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog verklaarde met een vals paspoort van Delhi naar Moskou gevolgen te zijn, gaf u nu aan met uw eigen paspoort van Delhi naar Madrid gereisd te zijn (gehoorverslag CGVS p. 3). Deze bewuste poging tot misleiding ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw latere verklaringen.

Dat de verklaringen afgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag ook weinig geloofwaardig zijn blijkt uit het volgende. Er werd u gevraagd waarom u India in 2003 verlaten had. U gaf aan een arme man te zijn die in het westen een beter leven wilde opbouwen (gehoorverslag CGVS p. 4). U bevestigde dat uw enige reden om India te verlaten, uw slechte financiële toestand was; u zou geen problemen gekend hebben in India en u zou enkel asiel hebben aangevraagd omwille van economische redenen (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een economisch motief is en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde duidelijk geen vrees te kennen voor de Indische autoriteiten. Zo zou u nooit gearresteerd zijn, noch zou er ooit enige vorm van aanklacht tegen u bestaan hebben, zoals een "FIR".

Ook werd u gezien bovenstaande verklaringen omtrent de reden van uw vertrek uit India geconfronteerd met uw beweringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde voor de DVZ. Daar had u immers beweerd dat u diende te vluchten uit India wegens een ruzie met enkele mensen die later een klacht tegen u hadden neergelegd. Na confrontatie erkende u deze verklaring afgelegd te hebben voor de DVZ, maar u zou er nog niet achter gevraagd zijn tijdens uw gehoor voor het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit komt echter niet overeen met de werkelijkheid zoals die blijkt uit uw gehoor verslag. Eerder was u immers expliciet gevraagd of er ooit enige vorm van aanklacht tegen u in India had bestaan, waarop u negatief antwoordde (gehoorverslag CGVS p. 4). Tevens was u gevraagd of u bij het verlaten van India enige vrees voor de Indische autoriteiten diende te kennen, wat u opnieuw ontkende (gehoorverslag CGVS p. 4). U had op dat ogenblik dan ook moeten vertellen dat er een "FIR" tegen u bestond en dat de Indische politie u zocht, zoals u later plots verklaarde (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring, nerveus te zijn, is zeker onafdoende. Het lijkt er dan ook eerder op dat u in eerste instantie, spontaan waarheidsgetrouwe antwoorden gaf en pas nadat u uitdrukkelijk met uw eerdere verklaringen werd geconfronteerd, haalde u uw ongeloofwaardige vrees voor vervolging aan. Gezien deze vaststellingen kan er dan ook geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging, temeer daar u nu na een verblijf van acht jaren in België nog steeds niet in staat bent om uw identiteit of uw vrees voor vervolging te bewijzen mits enig document (gehoorverslag CGVS p. 4, 6). Uw verklaring voor dit gemis dat u in India enkel uw oude moeder hebt is onafdoende. U had vroeger immers ook een broer die ook naar de politie had kunnen stappen (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook de vaststelling dat u India met gebruik van uw eigen paspoort heeft verlaten en uw bewering dat u in België zonder enige vrees naar de Indische ambassade bent geweest, breekt u ingeroepen vrees voor de Indische autoriteiten af. Er is geen enkele aanwijzing dat u nood zou

hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers advocaat die de heropening van de debatten had gevraagd, stelt ter terechtzitting dat het kan volstaan te verwijzen naar het verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker onderwerpt in het bijzonder summier verzoekschrift de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag een verzonnen asielrelaas voorhield en thans zijn ware asielrelaas aanvoert, met name dat hij als taxichauffeur slaags raakte met klanten die weigerden te betalen, waardoor hij problemen kreeg met de autoriteiten.

4.2. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde omdat “*ik was nieuw hier en iemand zei me dit te vertellen*” (gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker is echter zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoekers bedrieglijke handelwijze in het kader van zijn eerste asielaanvraag haalt zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit.

4.3. De bewijslast rust principieel op de kandidaat-vluchteling die, ter staving van het verzoek om internationale bescherming, zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in dient te dienen. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Belgische asielinstanties moeten niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). In het kader van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker wederom geen enkel document neer en staft derhalve noch zijn identiteit, noch zijn asielmotieven.

Verzoeker verklaarde enerzijds op het Commissariaat-generaal dat hij op de Indiase ambassade geen paspoort kon aanvragen omdat dit te duur was, terwijl hij anderzijds in het kader van zijn regularisatieaanvraag wel een kopie van zijn eigen paspoort zou hebben neergelegd waarmee hij naar België is gereisd (gehoorverslag CGVS, p.2-3). Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker incoherent is en verder nalaat de documenten neer te leggen waarover hij beschikt. Hij komt derhalve tekort in zijn medewerkingsplicht en volhardt in zijn bedrieglijke handelwijze.

4.4. Verzoeker voert aan *“dat de directe aanleiding van voor zijn vertrek een ruzie was met mensen die een klacht tegen hem hadden ingediend zodat hij door de Indische politie gezocht werd”*. Daargelaten de geloofwaardigheid van dit incident, dat verzoeker evenmin aantoonst en initieel zelfs niet heeft gemeld, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat dergelijke feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en er geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker onrechtvaardig zou worden behandeld of desgevallend gestraft. De loutere bewering dat *“zij hadden geld, hoe kon ik politie betalen”* (gehoorverslag CGVS, p. 5) kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker op het Commissariaat-generaal aanvankelijk meermaals expliciet aangaf geen problemen te hebben met de Indiase politie en autoriteiten en dat hij louter uit economische motieven naar België migreerde, en pas toen hij werd gewezen op zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde hij ook problemen te hebben gehad met de Indiase autoriteiten. Ook in het verzoekschrift bevestigt verzoeker *“dat hij inderdaad in India arm was en een beter leven wilde. Dat dit op zich geen voldoende motief is om asiel te bekomen, begrijpt verzoeker perfect.”* Aldus bevestigt verzoeker wederom dat hij naar België migreerde om economische redenen, en erkent hij in te zien dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het asielrelaas dat verzoeker aanvoert komt dan ook net als datgene dat hij bij zijn eerste asielaanvraag voorhield, verzonnen voor. Verder verklaarde verzoeker *“ik vroeg tweede maal asiel aan omdat ik geen verblijfplek had”* (gehoorverslag CGVS, p. 2), zijn asielaanvraag was derhalve louter ingegeven om praktische verblijfsredenen. Verzoekers handelwijze wijst op misbruik van procedure.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK